

DE KLEINE GEHEIMEN DER SCHEPPING

Discussiebijeenkomst 17-01-1966 Den Haag

Wanneer we de schepping in haar geheel bezien, kunnen wij twee afzonderlijke aspecten ervan beschouwen. Het eerste is het tijdloze, de goddelijke wereld, die praktisch niet te benaderen is en die kabbalistisch wel wordt aangeduid met het Ain Sof, het ongrijpbare. In dit ongrijpbare ligt dan de opbouw van de goddelijke werkelijkheid en al wat erbij behoort.

We kennen daarnaast het tweede aspect, dat voor ons veel normaler is en veel dichterbij ligt. Dat is het aspect van een wereld, waarin tijd en ruimte reëel zijn; waarin tijd en ruimtelijke verhoudingen misschien variabel zijn en voor verschillende interpretaties vatbaar, maar waarin zij inderdaad toch heersende factoren zullen zijn van alle bewustwording. Wij noemen dit dan gewoon de wereld. Die wereld kennen we dan weer verdeeld in een groot aantal verschillende gebieden en vlakken. Om het heel eenvoudig te maken zeggen we dit:

Wanneer de goddelijke hiërarchie zich heeft geuit vanuit de goddelijke werkelijkheid en gekomen is tot de wereld der gespiegelde oervormen, zal van daaruit een hiërarchie ontstaan, die aan de oervormen en de krachten daarvan gebonden is en welke het geheel der goddelijke uiting herhaalt; nu echter in details, uiteengezet binnen ruimte en tijd.

Als wij de twee verschillende voorstellingen van het Al projecteren als een cirkel, dan kunnen wij, als we die cirkels elkaar voor 1/3 laten overlappen (het eenvoudigst is het als u ze boven elkaar zet) zien we dat er een lens ontstaat. Deze lens (ook wel het goddelijke oog genoemd), geeft aan, hoe de goddelijke werkelijkheid in de schepping wordt gespiegeld. Dit levensgebied is het gebied van het bewustzijn; daartoe behoort ook de mens.

Naast het gebied van het bewustzijn krijgen we (en dat is bijna 2/3 van wat we zien als de gespiegelde schepping) het niet-bewuste.

In het bewuste nu bestaat een hiërarchie, die is gebaseerd op bewustzijn, tijd-ruimtelijke conceptie en wat wij zouden kunnen noemen levensduur; in feite dus ervaringsmogelijkheid op één levensniveau of binnen één sfeer.

Daarmee hebben we dan eigenlijk het voornaamste reeds gezegd, want de kleine geheimen van de schepping worden ontleend aan deze verschillende vormen van bewustzijn, die vanuit de gespiegelde wereld ontstaan.

Wij spreken daarbij over de krachten, de machten en de zielen of het bezielende. Vanuit het Goddelijke mogen al die dingen misschien worden beschouwd als één geheel. Wanneer wij ons echter bezighouden met de kleine Arcana, dan moeten wij absoluut een onderscheid maken, zelfs een zeer scherp onderscheid, tussen de verschillende groepen, hun mogelijkheden en hun werkingen.

Onder machten verstaan wij alle werkingen, die vele sferen gelijktijdig omvatten en geen levensbesef hebben, dat in één van die sferen is gelokaliseerd.

Een macht is dus een wezen, dat in feite in de spiegelwereld of de wereld van de oervorm zelf aanwezig kan zijn en dat via de delen van dit wezen, die elk een zelfstandig bewustzijn hebben, zich openbaart op alle lagere niveaus.

De oermens is iets dergelijks. Deze oermens of Rode Adam bestaat enerzijds in zijn volmaaktheid, anderzijds is hij voor ons de verdeeldheid. Als verdeeldheid beheerst hij door zijn oorspronkelijk volmaakte wezen het totaal der menselijke eigenschappen en het aantal wegen binnen de schepping, die de mens kan gaan voor zijn verdere bewustwording.

Dan krijgen we naast de machten de krachten.

Een kracht is een wezen, dat voor zich en vanuit zich een scheppende functie vervult en daarin is belichaamd. Een voorbeeld: de aarde. De aarde is bezielde. Deze ziel van de aarde omvat het totaal der mogelijkheden, die op aarde kunnen worden gerealiseerd. Zij is echter gebonden aan het

aards bestaan. Ze is gebonden door eigen limiet en zal door haar geaardheid het totale beeld, dat de aarde te enigerlei tijd geeft a.h.w. bepalen en beperken. Hierdoor kan de aard-ziel of aard-geest dus het geheel van het aanzien der aarde veranderen. Zij kan in zeer korte tijd overgaan, zoals in feite eigenlijk is gebeurd, van een wereld, die alleen door reptielen als hoofdbewoners wordt bevolkt, naar een wereld, waarin de zoogdieren de hoofdbewoners zijn.

Dan kennen wij de zielen of bezielende krachten.

Deze moeten wij beschouwen als wezens, die niet kunnen worden gelokaliseerd binnen een stoffelijk voertuig, maar die wel binnen een sfeer met de materie verbonden kunnen worden gelokaliseerd in een ik-besef en die van daaruit hun kracht uiten in enkele of vele verschillende vormen, waarbij hun bewustzijn de vorm wel erkent, maar niet beheerst, zodat in de vorm een eigen bewustzijn en bewustwordingsproces mogelijk is.

Dat is de grondslag. Als u deze kent, zult u de kleinere geheimen gemakkelijk kunnen begrijpen, want het geheel van de geheimen in de schepping is eigenlijk te baseren op een kwestie van samenwerking, van aantrekking en afstoting. We zouden in deze zin kunnen spreken over adhesie, cohesie, neutraliteit. We zouden kunnen spreken over bepaalde elementen, die alleen bepalend zijn voor het ontstaan van actie in anderen, etc. Wat zich openbaart is een soort chemie, die niet beperkt blijft tot het materiële, maar waardoor alle kenbare, denkbare en vanuit het Goddelijke geopenbaarde werkingen, stralingen en machten zich in verhouding tot elkaar kunnen openbaren.

Dan stel ik:

Elke relatie zal in de eerste plaats worden bepaald binnen het kader van de macht, de kracht of de bezieling, waartoe men behoort. De contacten worden dus altijd primair gedicteerd (voor de mens b.v.) door het totaal der mensheid. Binnen elk geheel, dat zo ontstaat, is een kringloop. Deze kringloop wordt gesteld te gaan vanuit de oervorm zelf en het eventueel daarin bestaande Godsbesef tot de absolute eenzaamheid van het individu buiten elke erkenning van verdeeldheid.

Elk bestaan omvat alle fasen van deze kringloop. Dus als we zeggen "reïncarnatie", dan moeten we er rekening mee houden, dat zo iemand - om eens met de gebruikelijke woorden te spreken - de hemel en de hel a.h.w. is doorgetrokken. Hij heeft de totale weg van chaos tot Godheid en terug moeten afleggen.

In deze kringloop, stelt men dan verder, zal het bewustzijn van het deel worden vervangen door het bewustzijn van het geheel op het ogenblik, dat de beperkingen van het deel geen werkelijke realisatie meer toelaten. En dat is heel eenvoudig: Op het ogenblik, dat je als mens in een sfeer komt die voor jou te hoog is, gaat je leven wel verder, maar het wordt nu door een totaliteit en het besef van die totaliteit als het ware gericht, bestuurd en behandeld, terwijl het eigen bewustzijn in die periode dormant is; het komt dus niet tot uiting.

Deze kringloop bestaat overal. Er is geen enkel wezen en geen enkel bezielde iets denkbaar, waarin deze kringloop zich niet in tijd en ruimte uitdrukt.

Dan stellen we verder:

Elke maal als een klein ego via de kringloop komt tot de totaliteit, waaruit het is voortgekomen, zal het zijn eigenschappen veranderen.

Dat is natuurlijk wel een beetje eigenaardig. Maar als iemand b.v. als blanke in Nederland is geboren en hij maakt die kringloop door, dan is zijn mentaliteit zo veranderd, dat hij zeer waarschijnlijk de volgende keer een ander ras zal kiezen. Het kan Indië zijn. Het kan ook gewoon weer in het blanke ras zijn, maar met een totaal andere mentaliteit: b.v. Spanje en Italië. Er wordt dus een andere mentaliteit gevonden. De verklaring hiervoor luidt:

Bij elke gang door de totaliteit zal het geheel der totaliteit de relatie der bewuste feiten in het ego aanpassen aan de totaliteit. De verandering bestaat niet in een wijziging van inhoud maar in de rangschikking, waarin de inhoud zich binnen het ego bevindt. Elke gang door de duisternis dwingt tot een zelfrealisatie, die - al wordt zij meestal eerst later beseft - het voor het "ik" mogelijk maakt zichzelf in het totaal volledig te definiëren en uit te drukken. Dat gaat tot het peil, waar het eigen bewustzijn onvoldoende wordt. En dan kunnen we zeggen. Alle krachten die iets bezielen, hebben dus wel een eigen aard en werking.

Als ik b.v. natuurgeesten neem, dan zal iemand denken: Een natuurgeest is een wezen, dat in de wind of in het water woont. Dat is natuurlijk voor het individu waar, maar de totaliteit is een werking, die veel meer omvat. Dat wil zeggen, dat de luchtgeest, die bij u in een wervelstorm optreedt en de werveling, die wij een zonnevlek noemen, verwant zijn en zeer waarschijnlijk behoren tot dezelfde geestelijke totaliteit. Hieruit blijkt dus, dat de ruimtelijke differentiatie aanmerkelijk veel groter kan zijn dan u zich zo voorstelt. Misschien dat de kern ergens in een sterrenlevel ligt en dat het de geest van die sterrenlevel is, die haar eigen werveling uitdrukt in het totaal der wervelingen binnen elementen, zoals die voorkomen in het totaal der door de sterrenlevels gekende schepping.

U ziet, dat is eigenlijk een poging om de werkingen, de relaties in de kosmos te definiëren.

Nu doen we dit meestal nogal eenvoudig. Als mens gaan we iets een naam geven. Als ik de naam geef, dan moet die echter een vertaling zijn van een eigenschap. Als ik zeg "Kados" b.v. dan is dat een bestaande engelennaam, van een kracht beter gezegd. Maar het moet ook een eigenschap zijn. Al datgene, wat wij in een menselijke wereld kennen als engelen, demonen, dienende geesten, bezielende waarden van planeten e.d., wordt vanuit menselijk standpunt omschreven met een naam, die de sleutel is van de eigenschap.

Nu zult u zeggen: Wat hebben we daaraan? Wel, het is misschien goed te begrijpen dat je in de relatie, die je met de totale mensheid hebt, ook een relatie hebt met al het geschapene, dat op ongeveer gelijk niveau staat als deze totale mensheid. Anders gezegd: Wie deel is van de Rode Adam, kan contact hebben met een ieder, die op het vlak leeft, waarop de Rode Adam in de eeuwigheid bestaat.

Als ik nu tot een ander spreek, dan kan ik dit alleen doen op basis van een harmonie. Die harmonie is alleen verklaarbaar, indien ik de eigenschap ken. Die eigenschap moet worden vastgelegd en wel zo, dat zij in beknopte vorm begrijpelijk is. Ik geef daarom een naam, die de omzetting is van de beginletters van de regel, waarmee de eigenschap wordt omschreven. Maar dat is kabbalistiek. Daarover behoeft u zich verder niet druk te maken. Wel is het natuurlijk belangrijk, dat u begrijpt dat u - wanneer u zich tot de een of andere kracht richt (of dat nu God is, een heilige, een geest, een demon of een engel.) - zich nooit richt tot een werkelijkheid. U richt zich tot een eigenschap. In deze eigenschap of in dat wat deze eigenschap voornamelijk bezit kunnen ongetelde entiteiten bestaan, waarvan er één uit de totaliteit, waartoe ik mij heb gewend, met mij in contact treedt en voor mij de representant is van het geheel.

Als ik dus zeg: "Heilige Engelbewaarder, sta me bij" (een schietgebedje), dan heb ik het over een wezen, dat voor mij een engel is. In feite echter heb ik het hier over wezens, die bepaalde geestelijke sferen en harmonieën beheersen. Het zijn bezielende krachten en ze zijn heel nauw verwant met b.v. datgene, wat de natuur bezielt. Door dit contact tot stand te brengen ben ik dan ook niet slechts verbonden met een engel of engelbewaarder (misschien bestaat zo'n wezen niet eens), maar ik ben verbonden met een aantal waarden in de natuur; en wel waarden, die in een samenhang, een harmonie bestaan, overeenkomstig de naam, die ik voor de engel heb gebruikt.

Een volgend punt. Daar het geheel van de tijd-ruimtelijke verhoudingen wordt bepaald door het bewustzijn der krachten, die daarbinnen leven, kan door het bewustzijn het totaal der tijd-ruimtelijke verhouding worden gevarieerd, mits het eigen bewustzijn deze variatie erkent, aanvaardt en zichzelf daarin a.h.w. geeft of oplost. Zo is het geheel der geschiedenis (niet alleen de menselijke, maar het geheel der geschiedenis van de schepping) a.h.w. één verhaal, uitdrukbaar in tijd en ruimte, waarbij geen van de beide factoren beheersend behoeft te zijn voor de beschouwer. De beschouwer selecteert uit het geheel het punt, dat hij wil bezien.

Om de geheimen der schepping nog een beetje duidelijker te maken moeten we toch nog even terug naar de eigenschappen, de relaties.

U weet dat wij spreken over de Heer van Wijsheid, de Heer van Kracht, enz. Elk van deze waarden geeft geen feitelijk wezen aan. Het geeft slechts een invloed aan, die t.o.v. mij of van de mensheid bestaat. Het geheel van de uitwisseling van krachten tussen de oermens en andere oervormen is de taal van de sfeer der oertypen, de archetypen. Deze taal is een uitdrukking van het goddelijk element in elk der gespiegelde waarden afzonderlijk; en wel op zo'n wijze, dat de andere delen van spiegeling dit kunnen aanvaarden en beseffen. Daar het bewustzijn van zo'n grote kracht evenzeer verdeeld kan zijn als ons eigen bewustzijn dat soms is, krijgen wij te maken met gradaties.

Wij kunnen ons voorstellen, dat er in de Rode Adam b.v. tenminste 5, maximaal 9 maar meestal 7 verschillende graden van denken of bewustzijn bestaan. Deze zijn gelijktijdig aanwezig. Zij vormen wel een geheel, maar elk vertegenwoordigt een afzonderlijke wereld en een afzonderlijk besef. Omdat wij deze dingen ook rond ons erkennen in de lagere leden der hiërarchie, kunnen wij - als we het b.v. over Luna (de maan) hebben - spreken over de ziel van de maan, over de geest van de maan, over de dienaren van de maan (met een eerste dienaar of genius aan het hoofd) en over de geesten van de maan. De maan erkennen we meestal in deze 4 waarden. Maar we zouden verder kunnen gaan en dan bestaat er ook nog de maan-demon of de maan-demonen.

Als men dat zo hoort, dan klinkt dat als bijgeloof, maar in feite wordt daarmee gezegd: De werking van de maan t.o.v. de mens en de relatie van de mensheid als grotere totaliteit t.o.v. de totaliteit, waarin de maan zich manifesteert, vindt plaats op 4 of 5 verschillende niveaus; dus verschillende waarden van bewustzijn. Zo is een van de geheimen van de kleinere wereld eigenlijk, dat de mens voor elke planeet (de astroloog zal er misschien van schrikken, maar het is toch heus waar) zelf het niveau van beïnvloeding bepaalt. Je kunt dus een ongunstige Mars hebben, die toch gunstig werkt. En er kan een kwadraat b.v. Saturnus-Jupiter zijn, waarbij Saturnus - ongeacht het kwadraat - een versterking is van de positieve waarden in Neptunus. Wij zeggen dan:

Al datgene, wat op het niveau der zielekracht of der bezieling ligt, is vanuit menselijk standpunt positief, mits het door de mens kan worden aanvaard. Wij zeggen:

Alle dienaren van een bezielende kracht zijn een personificatie van de harmonie of een deel ervan. Als geest spreken wij al datgene aan, wat zich tot het bewustzijn richt en daarmee de stoffelijke gedachtenwereld kan manipuleren. Als demon spreken wij al datgene aan, wat wel op de materie zelf, maar niet onmiddellijk op denkvermogen of geestelijk bewustzijn invloed heeft. Wij kiezen zelf op welke wijze wij in harmonie zijn met al hetgeen ons omringt. Wij zullen dus - ook astrologisch geredeneerd of eventueel vanuit een theosofisch standpunt - kunnen zeggen, dat wij waarlijk de makers zijn ons eigen leven.

Dan is er de kwestie van de beperkingen. En hiermee krijgen we vanzelf weer de kosmische wetten.

Elke beperking bestaat op het ogenblik, dat zij als zodanig wordt beseft, dat zij de begrenzing van het besef aangeeft, of dat zij om enigerlei reden door het "ik" wordt aanvaard als een verdeling in aanvaardbaar en niet-aanvaardbaar van die fasen of functies van eigen bestaan. Daar het geheel van de kosmos harmonisch is, mag worden gezegd:

Daar, waar de poorten der goddelijke werkelijkheid zich openbaren door de Jonkvrouw en het geheel der archetypen tot stand komt, is een perfecte harmonie nog voortdurend aanwezig. Eerst waar een verstoring van de evenwichtigheid in het geheel, zoals in het archetypen gerepresenteerd, naar lagere sferen wordt uitgestraald, kan er sprake zijn van een verdeling in licht en duister, in goed en kwaad, in harmonie en disharmonie. Hierbij is harmonie belangrijk, omdat zij voor ons de positieve benadering is van het oertype, waartoe wij behoren. De disharmonie heeft dezelfde functie, want de absolute disharmonie is een oplossing van het totaal der waarden (ook van alle strijdigheden) en resulteert eveneens in een harmonie met de oervorm. Door de geaardheid van de harmonie, die we nastreven zelf te bepalen, kunnen wij ook de geaardheid van de krachten, waarmee wij werken en waarover wij beschikken voor onszelf vaststellen.

In de kosmische wetten kennen we dan zo iets als oorzaak-en-gevolg. Dit is vanuit menselijk standpunt een volledig reële wet, die voor de gehele kosmos geldt, uitgezonderd de directe sfeer der archetypen zelf en de daarboven liggende waarden. In de wet van oorzaak-en-gevolg wordt een samenhang in tijdverband gesuggereerd. Wij stellen dit niet als noodzakelijk binnen de kleinere geheimen der schepping. Het kwaad kan dus aan die straf vooraf gaan, maar ook kan de straf aan het kwaad vooraf gaan. Oorzaak-en-gevolg zijn geen afzonderlijke waarden, maar gelijke waarden en kunnen worden beschouwd als een uiting van één en hetzelfde op een voor de mens anders kenbare wijze.

Spreken wij van de wet van harmonie of evenwicht, dan kunnen we ook hiervan zeggen:

Elke evenwichtigheid, die menselijk wordt geschapen en beseft, is in zichzelf een vorm van onevenwichtigheid, waarbij de niet erkende onevenwichtigheid, waarbij de niet erkende onevenwichtigheid het totaal der gerichtheid in de erkende evenwichtigheid opheft.

U kunt het ook eenvoudiger zeggen: Er is geen wit of er moet zwart bestaan. Er is geen licht of er moet duister zijn.

Wanneer ik in mijzelf het perfecte evenwicht bereik, dan bereik ik gelijktijdig het potentiaal der totale onevenwichtigheid. Totale onevenwichtigheid en totale evenwichtigheid tezamen vormen het levensprincipe. Indien een van beide volledig is geuit, dan kennen we stilstand. Op het ogenblik, dat geen volledige balans is bereikt in één van de beide waarden, is er leven. En daarmee komen we tot het geheim van de mens en zijn uiterste vermogens.

Er zijn natuurlijk vele andere geheimen van de kleinere schepping, maar ik meen dat u datgene, wat met de mens samenhangt, toch wel het belangrijkste vindt. En dan zeggen we:

Op het ogenblik dat de mens de perfecte harmonie bezit op het voor hem nog bereikbare en begrijpelijke vlak, zal hij de totaliteit van alle kennis en macht bezitten, die in het totaal der mensheid hiermee verweven of verbonden zijn. Hij bereikt wat men noemt de Steen der Wijzen, die in wezen is: de uitdrukking van elke harmonie tussen de Rode Adam en andere archetypen, waardoor hij dus de geaardheid der uitingen maar niet het totaal der waarden kan veranderen. Hij beschikt over de bron der absolute kennis, omdat het totaal van het als vraag gestelde zijn antwoord reeds heeft. Antwoord en vraag worden gelijktijdig beseft.

De z.g. Steen der Wijzen en daarnaast andere dingen als aurum potabile, elixer vitae zijn dus eigenlijk uitdrukkingen voor een bepaalde fase van innerlijke evenwichtigheid, waardoor een beheersing en macht ontstaan, die echter nimmer volledig beheerst kunnen worden, omdat de volgorde van oorzaak-en-gevolg voor iemand, die zover is gekomen, niet meer bestaat.

Dit is een heel belangrijk punt, want het houdt in dat de Steen der Wijzen weliswaar lood in goud kan veranderen, maar ook dat als de harmonie van de eigenaar een tikje is gewijzigd goud in lood verandert. Voor de mens is dus het eigen wezen en de eigen wil wel belangrijk voor de uitingen. Maar als ik hier uit lood goud maak, dan zal elders goud of een ander metaal in lood veranderen. Ik kan niet het totaal der waarden veranderen.

Geestelijk gezien geldt precies hetzelfde. Indien ik als mens op één punt de absolute waarheid bereik, zal ik op een ander punt het absolute onbesef naderen. Dat is natuurlijk erg bitter om te horen, maar denkt u maar even na:

Op het ogenblik, dat ik op één punt een absolute waarheid in mijzelf heb gevonden en bereikt, ben ik door deze waarheid blind voor het feit, dat er andere waarheden bestaan. Ik zal mijn besef dus nooit uitbreiden. Naarmate een andere waarheid minder strookt met de formulering, die ik aan mijn eigen waarheid geef, zal ik haar meer als onwaarheid beschouwen. Dat weten we ook. Stel u nu voor, dat dat overal geldt. Dan hebben we hier dus eigenlijk een nieuwe kosmische wet gevonden, maar dan alleen voor de mens, en die zegt:

In het hoogste bewustzijn ligt het hoogste onbewustzijn. Het totaal der vormende vermogens is gelijktijdig het ontstaan van chaos. Het "ik", dat zich volledig bewust is, bezit gelijktijdig de macht tijd en ruimte te beheersen en is er slaaf van.

Ik kan die reeks als een hele litanie uitbreiden; en om u een voorbeeld ervan te geven: Er zijn in de door mij geciteerde formulering 672 varianten. Die 672 varianten kunnen dan bovendien nog worden uitgedrukt in de 3.127.931 namen van de Godheid. U begrijpt, die gaan we niet allemaal opsommen. Elke naam van de Godheid is een uitdrukking van de scheppende uiting, die als harmonie het geheel van de wereldziel of -geest en het geheel van de mensheid en de omliggende waarden (groepsgeesten e.d.) regeert.

Dan vinden we verder nog een zeer interessant punt:

Elke vorm in de stof is - ongeacht het schijnbaar toevallige van het ontstaan of het wijzigen ervan - de directe weergave van een geestelijke behoefte, een geestelijke onevenwichtigheid of een geestelijke bereiking. Er is nimmer een vorm denkbaar, die niet een zich daaraan aanpassend geestelijk element kent. Dit is inderdaad wel lastig, want dan zegt men b.v.: Wat heeft dan een vlo gemaakt? Je kunt dan zeggen: De vlo is geboren uit een bepaalde mentaliteit. Noem het mijnentwege een parasitaire. Deze mentaliteit moet een perfecte uitdrukking vinden. Als we nu het dier beschouwen, is het in zijn bouw, in zijn opzet inderdaad een volledige uiting van het parasitaire principe. Wij zeggen daarom wel eens, dat de parasieten in elke vorm representanten zijn van datgene, wat voor de mens de geesten en heersers der hel zijn. Het is dus wel aardig om daarover even te spreken.

Maar we gaan terug naar de mens. Om de kleine geheimen der schepping te begrijpen zal de mens de geaardheid van deze geheimen moeten vereenvoudigen, totdat zij kunnen worden omschreven binnen het eigen bewustzijnsvlak. Doet hij dit, dan omschrijft hij deze geheimen als volgt:

1. Alles is bezield. De kern van alle bezieling is hetzelfde, maar de aard der bezielende waarden varieert.
2. Harmonie kan met elke aard van de bezielende waarde worden bereikt en resulteert in een tijdelijk bereiken van de eigenschappen, die de bezielende waarde in haar uitingen pleegt te leggen.
3. Tijd en ruimte zijn verwisselbare en nimmer als concreet en objectief bepaalde waarden te beschouwen. Het "ik", dat dit beseft, is meester over tijd en ruimte, maar zal zijn oorspronkelijk waarnemingspunt steeds weer moeten innemen, terugkerend tot het moment en de plaats van nu, omdat zonder dit geen continuïteit van het bestaan binnen de oervorm mogelijk is.
4. Alles in de schepping is bezield, hetzij direct hetzij indirect. Elke bezielende waarde kan worden gezien als zijnde van dezelfde grootorde. Elk verschil in waarde en waardering, elke hiërarchie die wordt opgebouwd vanuit menselijk standpunt, representeert niet de werkelijke waarde der bezielende krachten, maar slechts de werking en werkingsmogelijkheden, die zij t.a.v. de mens bezit.
5. Door zichzelf te veranderen wijzigt de mens zijn relaties met de kosmos en alle daarin optredende krachten en waarden. Hij zal echter in zijn benadering nimmer verder kunnen komen dan het totaal der mensheid zelf is.
6. Een laatste punt, dat misschien een verklaring is voor mythologie en vele sagen: Wanneer het besef van verdeeldheid wegvalt in één der delen van het archetype, wordt dit deel identiek met het archetype, voor zover het bewustzijn en erkenning betreft. Het zal echter als afzonderlijk deel blijven functioneren, voor zover het zijn wezensuitingen betreft.

Daar heeft u dan een aantal betrekkelijk eenvoudige regels, die tot deze kleine geheimen behoren.

Nu weet ik wel, dat er nog vele andere Arcana zijn. Er zijn daaronder de geheimen van de zon. Zij omvatten de zonne-geest, maar ook de krachten die op de zon leven, de structurele verhouding die in de zon regeert. Het is een uitwisselingsstelsel, dat berust op omwisseling van stof, die ongeveer zo circuleert als op aarde water circuleert naar waterdamp en terug; en verder op een z.g. geestelijke emanatie, die weer de geaardheid van de stoffelijke emanatie voor een deel regeert en afbuigend werkt op bepaalde stralingen en verschijnselen, ongeveer als in een magnetron of magnetisch veld op de ionenstraling.

Dit zijn allemaal geheimen. En als wij daarbij dan voor elke planeet afzonderlijk nog de eigenschappen gaan voegen, de harmonische waarden, dan krijgen we een heel boekwerk. Dat is allemaal heel aardig en voor iemand, die ermee wil werken zelfs belangrijk, maar de kern van de zaak ligt altijd nog in de artikelen, die ik u heb gesteld. Wilt u daarom nog even goede nota nemen van het volgende:

1. Het lensvormig gebied, dat tussen de beroering van uiting en goddelijke wereld ligt en die elkaar ongeveer voor 1/3 overlappen, wordt het oog Gods genoemd, omdat de erkenning, zowel vanuit het Goddelijke als vanuit de wereld der oervormen, gelijkelijk mogelijk is.
2. Elk ruimtelijk besef is een denkbeeld. Dit denkbeeld kan een willekeurige ruimte scheppen, zonder dat zij ook feitelijk aanwezig behoeft te zijn. Alle ruimtelijke verhoudingen zijn vanuit het standpunt van het Goddelijk idee, ideële waarde. Vanuit het standpunt van de schepping zijn het concrete waarden, omdat de schepping in de goddelijke gedachte is omvat.
3. Elke poging om de geheimen van de schepping te gebruiken, zal moeten zijn gebaseerd op een harmonie met de schepping. Indien wij haar baseren op een absolute disharmonie, kunnen alleen ontbindende verschijnselen worden bereikt.
4. Elk verschijnsel is slechts de weergave van een oorspronkelijke fase van disharmonie, die in zich noodzakelijk was om de harmonie van de oervorm te veroorzaken. Wij realiseren ons bepaalde waarden uit de totaliteit, waartoe wij behoren en groeperen deze in ons besef als

opeenvolgende tijdselementen. Op het ogenblik, dat een bepaalde sequentie van gebeurtenissen, feiten of toestanden noodzakelijk schijnt, moeten wij ook beseffen dat wij een harmonisch complex van de oervorm realiseren.

5. Het is niet zo belangrijk het geheel van de schepping te begrijpen, maar het is wel belangrijk dat men weet in hoeverre men als mens met eigen gedachten en met eigen vermogens kan komen. De beperking ligt in het stellen van een theorie; en elke theorie, die de waarheid omvat, zal voor het menselijk redelijk denken in zichzelf strijdig zijn. Elke stelling, die wordt beleefd, zal in zich resultaten brengen, die vanuit het menselijk redelijk standpunt onmogelijk zijn, want de waarheid van het leven, de geheimen van de schepping, groot en klein, zijn datgene wat er ligt tussen het feitelijk mogelijke en het menselijk realiseerbare.

Ik geloof, dat u het met deze inleiding wel even kunt stellen.

DISCUSSIE

- ❖ *Hebben de woorden die, u gebruikt voor de kleine geheimen van de schepping, nl. de kleine Arcana, verband met de kleine Arcana van de Tarot? Tracht de Tarot een zekere hiërarchie van de geheimen der schepping aan te geven of heeft het hiermee (met het onderwerp van vanavond) niets uitstaande?*

Ja, dat ligt eraan. Het normale gebruik van de Tarot is eigenlijk geheel bezijden het onderwerp dat wij vanavond bespreken. Alleen, op het ogenblik dat men de Tarot gebruikt volgens de mystieke kabbala en wel in de bekende combinatie: cirkel, driehoek en vierkant, kan men zeggen, dat de grote Arcana ofwel de letters (dat zijn de hoofdkaarten zoals u weet) dus uitdrukking geven aan wat wij de grote geheimen of wetten van de schepping noemen; terwijl de andere kaarten de relatie daarmee aangeven van de kenbare verschijnselen en als zodanig dus wel als kleine Arcana kunnen worden omschreven.

Het woord arcanum is, zoals u misschien weet, een algemeen gangbare uitdrukking voor zaligmakend geheim en wordt als zodanig dus in vele systemen gebruikt om aan te geven: de haast magische geheimen, die men in de schepping meent te vinden of werkelijk vindt. Als zodanig is de uitdrukking "grote Arcana" dus slechts de uitdrukking van de werkelijke scheppingsgeheimen, terwijl "kleine Arcana" wordt gebruikt voor de normale kleinere relaties in de kenbare wereld.

- ❖ *Wat verstaat u onder de Rode Adam?*

De Rode Adam is een legendarische figuur en zou dus de Adam zijn, zoals hij door God werd gevormd; en wel in de hemelen en niet op de aarde. De uitdrijving naar de aarde zou hebben plaatsgevonden, nadat het paradijs was gesloten. In sommige kringen wordt dat wel eens in verband gebracht met de nu verbrijzelde planeet (?) van de planetoïde gordel, vanwaar de eerste mensen zouden zijn gekomen. Persoonlijk meen ik niet, dat dit juist is. Het is een legende, die we in vele vormen vinden. Zij behoort dus ook tot de kabbalistische overleveringen.

- ❖ *Is dat dezelfde als de Adam-Kadmon?*

Dat is precies dezelfde.

- ❖ *Kan men hiervoor ook de mensheidsgeest of de totale mensheid als geheel zeggen?*

U kunt het best zeggen: Het archetype van de mens, zoals het in de goddelijke sfeer bestaat en dat in de verdeeldheid binnen de schepping als de mensheid kenbaar is door alle tijden, maar dat in zich het geheel van al wat mensheid is omvat en eens deze totale diversiteit van mensen weer terug zal brengen tot de eenheid van de Adam-Kadmon of het oertype, het archetype.

- ❖ *Is dat dus ook de oerkern?*

..... van de mens. Er zijn ook andere oerkernen.

- ❖ *Waarom Heren van een Straal aanroepen of een of andere engel? Is het niet meer afdoend God aan te roepen?*

Mag ik een vergelijking gebruiken? Waarom Hilversum of Frankfurt of Hamburg of Londen op de radio afstemmen? Is het niet voldoende om de radio aan te zetten?

Als ik een specifiek effect in het bijzonder wil beleven, dien ik mijzelf daarop af te stemmen. De aanroeping van een bepaalde kracht is niets anders dan een middel om mijn eigen ego af te stemmen op een bepaalde uiting van het Goddelijke, die echter gepersonifiëerd wordt gezien in vele fasen of trappen van de hiërarchische verhouding, waarin wij als mens dus de schepping kunnen zien.

❖ *Zoals de katholieken een heilige aanroepen?*

Tot in zeker opzicht is dat waar. Want men roept heiligen over het algemeen niet aan om hun naam of om hun heilig-zijn, maar omdat ze gelden als patroon van b.v. de zanger, de dieven of tegen jicht, voor vruchtbaarheid enz.

❖ *Wij leven in een schepping, waarin iedere vorm is ontstaan ten koste van andere vormen. Zowel planten, dieren als mensen leven ten koste van elkaar. Is dit een uiting van disharmonie, waaraan we niet kunnen ontkomen? Hoe en waarom is deze noodzaak ontstaan? Is een ontkomen hieraan eens mogelijk?*

In stoffelijke vorm is een ontkomen hieraan niet mogelijk, want de stoffelijke wereld is gebaseerd op een voortdurende omzetting en samenwerking. Indien dit echter op de juiste harmonische wijze geschiedt, noemen wij dit een symbiose. Een dergelijke symbiotische verhouding bestaat er tussen de mens, die het graan b.v. mogelijk maakt om rijker en beter dan ooit te groeien aan de ene kant en aan de andere kant het zaad eet; die de koe aan de ene kant vrije kost en inwoning verschaft en daardoor veel meer levensmogelijkheden dan ze in de natuur zou hebben, maar aan de andere kant haar melk consumeert en tenslotte ook haarzelf. Men noemt dit dus een symbiotische verhouding. En deze is niet alleen, zoals u denkt, een kwestie van het een eet het ander, maar het kan een kwestie worden van het een leeft harmonisch in het ander voort. Daar voor de mens de vormen afzonderlijk bestaan, maar kosmisch gezien alle fasen en vormen één geheel zullen zijn, kunnen wij zeggen:

Al datgene wat eens heeft bestaan, bestaat eeuwig. Als zodanig doet de mens niet iets eeuwigs teniet, maar zal hij slechts de verschijningsvorm daarvan veranderen in een andere verschijningsvorm. Binnen de kosmos geeft hij zo uiting aan een harmonie, die op stoffelijk vlak onvermijdelijk is. Er is geen mogelijkheid voor de mens voort te bestaan, zonder voortdurend dingen in zich op te nemen en te veranderen. Zelfs de zuurstof die u inademt, heeft u te danken aan de plantengroei. Zonder plantengroei zou de voor uw ademhaling noodzakelijke cyclus van omzetting niet aanwezig zijn. U neemt dus iets weg en u geeft daarvoor iets terug, wat de plant weer graag gebruikt. Op deze manier is dus een perfecte samenwerking denkbaar, waarbij alles betrokken is. Maar zonder omzetting geen leven op het stoffelijk vlak. Daarbij zullen zowel organismen als elementen altijd betrokken zijn.

❖ *Heb ik goed begrepen, dat u zei dat alles beziel is? Bedoelt u daarmee ook voorwerpen?*

U heeft het goed begrepen, dat ik zei dat alles een bezieler kent. Dat wil dus zeggen, dat een voorwerp (of wat dat betreft een chemisch element) behoort tot een geestelijke kracht of entiteit, die - zij het dan niet in direct bezielend verband, maar van een afstand - haar vormende werking geeft aan dat element en als zodanig de structurele eigenaardigheden daarvan veroorzaakt en in stand houdt.

Dit geldt voor alle levensvormen. Het geldt ook voor alle vormen van materie. Het geldt niet of hoeft niet te gelden voor datgene, wat door de mens is gevormd, want de menselijke vormgeving is iets, wat overigens met de bezielende invloed niet veel te maken heeft. Het materiaal als zodanig is bezielde; zelfs wanneer het dood is. Het is door zijn structuur harmonisch met een kracht of entiteit, die in deze gevallen buiten de materie bestaat en haar vormende kracht en werking in de materie doet gelden.

❖ *En heeft die materie dan ook een eigen bewustzijn?*

De materie als zodanig niet. De kracht, die de materie bezielt, wel. Door delen van de materie kan soms iets van het bewustzijn van de bezielende kracht tot uiting komen. Als dit gebeurt, dan gaan wij spreken over b.v. natuurgeesten e.d. Maar in wezen zijn dit slechts brokstukken van de totale bezielende kracht. Zij staan daartoe in ongeveer dezelfde relatie als de mens tegenover de Adam-Kadmon.

❖ *U noemde het getal der namen van de Godheid. Kan dit in factoren ontleed misschien meer aanknopingspunten geven aan ons onderwerp, doordat het b.v. berust op aantallen gebieden etc.?*

Elk aantal gebieden, dat vanuit menselijk standpunt wordt vastgesteld is volledig willekeurig vastgesteld, want het Goddelijke is in Zichzelf één en ondeelbaar. De differentiatie, die wij voor ons kenvermogen noodzakelijk achten, is dus niet een vaststelling van werkelijke verschillen maar slechts een subjectief opsommen van de verschillende vormen, waarin bepaalde krachten, entiteiten of werkingen verschijnen. Als wij dit met getallen gaan berekenen, komt er misschien een vaste lijn in, maar we zullen dan geneigd zijn om de verdeling van het Goddelijke en de hiërarchie te zeer als een vaststaande en blijvende verdeeldheid te accepteren; en dit is niet waar. Daarom acht ik het niet juist om dit te doen. Als u de werkelijke waarden zou wilt willen berekenen, dan zoudt u moeten uitgaan van het grote geheim ofwel de geheime Godsnaam, die 72 klanken omvat. Die 72 klanken, herleid tot hun getalsbetekenis, geven een aantal formules., waarmee men t.a.v. geestelijke problemen en sommige openbaringen heel aardig kan werken, maar onfeilbaar zijn ze ook weer niet. Ik geloof dus, dat in het kader van een algemene voorlichting het weinig zin heeft daarop verder in te gaan.

- ❖ *Het menselijk bewustzijn, dat zich integreert met dat van de Rode Adam, zou volgens u nooit daarboven uit kunnen gaan. Ontwikkelt men zich daar bovenuit als een eigen archetype op zichzelf, moeten we wachten tot de Rode Adam zelf verder ontwikkelt of gaan we over tot een andere ontwikkelingsreeks?*

U heeft het weer aardig in vakjes ingedeeld. In de eerste plaats heb ik niet gesteld, dat u niet verder kunt komen dan de Rode Adam. Ik heb slechts gezegd: Als mens (d.w.z. binnen de menselijke ontwikkeling) kunt u nimmer hoger komen dan het oertype: de directe weerkaatsing van het Goddelijke in het archetype mens. Als u een kleine verklaring wilt hebben, zal ik ze u geven in de hoop, dat ze voor u begrijpelijk is.

De archetype is eigenlijk niets anders dan de weerkaatsing van een totale goddelijke waarde. Op het ogenblik, dat de archetypos als geheel wordt erkend, aanvaard en niet meer gezien als totaliteit van het zijn, is het mogelijk dat men zich met het Goddelijke, dat de Adam-Kadmon in stand houdt, vermengt. Men komt dan in een situatie, waardoor men intreedt in de goddelijke werkelijkheid. Eerst in de z.g. sfeer van de Maagd (dus de begrenzing van de realiteit), daarna wordt men deel van de trilling van de goddelijke realiteit en kan men zelfs tot de bron gaan. Wanneer men is binnengetrepen, is het mogelijk dat er een hernieuwde emissie plaatsvindt, waardoor het "ik" zich vindt als een nu bewust goddelijk deel van een ander archetype en daarin helpt de zin van deze archetypes in het totaal der schepping tot uiting te brengen.

- ❖ *Als ik in mijn wereldbeeld b.v. aanneem, dat ik door muren kan gaan, doet alleen mijn bewustzijn dit of verander ik de lichamelijke omstandigheden dusdanig, dat ik het ook stoffelijk kan?*

Dat is een heel aardige vraag, die met het onderwerp zelf geen sikkepit te maken heeft. Ik wil er een heel kort antwoord op geven. Aannemende, dat de wil sterker is dan de materie en dat het geheel der materie bestaat uit kleine delen, wier oriëntatie t.o.v. elkaar wordt gebaseerd op een kracht, welke zo niet in wezen dan toch in grondgeaardheid gelijk is aan die van de wil, dan zal de wil de spreiding der materie willekeurig vergroten of verkleinen. Het wordt dus mogelijk zich door de intermoleculaire of de interatomaire ruimte te bewegen of zelfs onder omstandigheden door de ruimte, die er bestaat tussen de kleinste delen van een atoom onderling. Het is dus, althans theoretisch, heel goed mogelijk door een muur te gaan. Maar daarvoor is een zodanige innerlijke kennis en beheersing noodzakelijk, dat ik u ter vermijding van builen niet zou willen aanbevelen om dit onmiddellijk te proberen.

- ❖ *Wanneer we van al deze krachten, machten, enz. gebruik zouden willen maken, dan zouden we geen tijd meer hebben ons dagelijks leven te leven. Kunnen we niet verder komen op de weg der bewustwording door ons tot God te wenden? Ik weet, dat dit simpel klinkt, maar ik hoop dat u het begrijpt.*

Ik koester dezelfde hoop. Wanneer we ons tot God wenden en we gaan daarbij uit van datgene, wat wij zijn, dan komen we nooit verder. Dan is elke andere weg, die voor ons misschien beter aanvaardbaar en redelijker is, voor ons vruchtbaarder en voor de bewustwording ook zeker aangenamer en succesvoller dan alleen het zich beroepen op God. Eerst indien men zich beroept op God met de erkenning van de totale kracht van die God en de aanvaarding van een, vanuit stoffelijk standpunt, volledig willekeurig vermogen tot ingrijpen in het totaal, zal men kunnen komen in een toestand, waardoor het aanvaarden van en het zich richten tot God kan worden vervangen door de systemen, waarover wij vanavond en ook in de vorige bijeenkomsten hebben gesproken.

Een mens, die echter zozeer in zijn dagelijks leven opgaat dat hij voor deze geheimen geen tijd overhoudt, zal over het algemeen de waarde van dit dagelijks leven zozeer als gefixeerd beschouwen dat hij - ondanks zijn aanroepen van God - de goddelijke wil in feite maar een zeer kleine vrijheid tot ingrijpen geeft. Ik geloof dan ook, dat in dit geval een studie van de gestelde problemen en systemen of een zich alleen tot God wenden een gelijk resultaat, of beter gezegd: een gelijk nietig resultaat zal opleveren.

❖ *U sprak over de bezielende kracht, die de vorm erkent maar niet beheerst, zodat in de vorm een eigen bewustzijn mogelijk is. Zoudt u daarvan een voorbeeld willen geven?*

Wij hebben het hier dus over een oertype. Wanneer de Adam (die nemen we hier als oertype) in zich het totale bewustzijn bezit van de mensheid, dan moet dit insluiten: het totaal van boven- en onderbewuste mogelijkheden. Deze mogelijkheden zullen voor elk deel bestaan. Maar elk deel heeft door zijn eigen oriëntatie binnen het geheel van de Adam maar een beperkt deel van de ervaring en van het besef dat in het geheel berust. Nu kan elk deel zijn ervaringen, besef en zelfs reactie-mogelijkheden op eigen wijze uitbreiden, zolang het daarin maar binnen de beperking blijft, die het geheel stelt. U zoudt dus kunnen zeggen, dat in dit geval de bezielende kracht geen invloed heeft op de bewustwording, maar slechts de beperking van de bewustwordings-mogelijkheid binnen het geheel bepaalt.

Als ik een bezielende kracht heb, die zich bezighoudt met b.v. bomen of planten of misschien met dode materie, dan geldt hier weer, dat elk deel wordt gevormd door het besef van die ziel, maar dat dat besef wordt uitgedrukt in een relatie. Als ik zeg: "een rots", dan wordt de vorm van die rots niet bepaald (die wordt door omstandigheden bepaald), maar de geaardheid van die rots zal in overeenstemming zijn met de kracht, die geholpen heeft om de rots te vormen. Zij kan daaraan niet ontkomen, zonder haar kwaliteiten en eigenschappen zozeer te verliezen, dat ze ook elke samenhang verliest. Ze valt dan uiteen in bestanddelen, die misschien weer worden samengevoegd onder een andere entiteit, maar die dus niet meer worden bezielde door de eerste entiteit.

❖ *En als ik dit wil toepassen op onszelf, is dan onze ziel het bezielende element en bestaat in de rest van ons een eigen bewustzijn, dat daar dwars tegenin kan gaan?*

Een wat lastige vraag. Laten we het zo formuleren: Het totale bewustzijn van de Adam-Kadmon is voor ons wel een bezielend element, maar niet de kern van ons eigen eeuwig wezen. De kern van ons eigen eeuwig wezen is de goddelijke kracht via de uiting van de Adam-Kadmon. Als u dat even vasthoudt.

Dan stellen wij verder, dat wij door ons deelbewustzijn van het geheel waartoe wij behoren, door onze handelingen en ons denken vaak zullen kunnen ingaan tegen datgene, wat voor onze ziel (de goddelijke uiting) via de totale mensheid of de oervorm mensheid strijdig is.

En dan wil ik zelfs nog een stap verder gaan en zeggen, dat de doorsnee-mens in feite handelt tegen datgene, wat vanuit het Goddelijke zijn geaardheid is en als zodanig in eigen bewustzijn strijdig is t.a.v. de kracht die hem bezielt, die zijn leven draagt en in hem altijd bestaat, waar hij ook is en hoe hij ook is.

❖ *Hoe lost men dat dan op?*

Nou, over het algemeen door in elk leven weer te streven naar een zo groot mogelijke innerlijke harmonie, totdat u haar eindelijk bereikt. Het is dus niet iets, waarvoor een recept bestaat. De mensen denken dat zo al heel veel kunnen oplossen net D.D.T. en Orionisin, om niet te vergeten. "de pil" en de gedwongen lening; ook punten, die de mensen graag gebruiken om problemen op te lossen. Maar dat is allemaal een verschuiving van het probleem. Het is slechts de innerlijke groei, het bereiken van een innerlijke harmonie, waardoor op den duur het probleem ongedaan wordt gemaakt. Zolang je in je bewustzijn je baseert op een menselijke maatschappij, die in zichzelf eenzijdig en onvolmaakt is, zul je door je oriëntatie op de wereld buiten je in strijd komen met de wereld in je.

❖ *U sprak zonet over bezieling; ook van de materie, ook door zo'n kracht. Is er nog iets nader voor ons te herkennen van dat ene schakelpunt naar de geestelijke zijde wat in de materie ingrijpt? Wat is dat voor een proces? Is dat een elektrische kracht?*

Nee. Elektriciteit is daarvoor nog wel iets te stoffelijk. Het best kunt u zeggen, dat de geestelijke kracht een matrix is, waarin energieën - zo die er eenmaal in gevangen zijn - noodgedwongen t.o.v. elkaar een bepaald evenwicht moeten scheppen, hetgeen resulteert in het ontstaan van een

bepaalde materiële oervorm, of het samenvoegen van materiële delen, hetwelk weer aard-bepalend is voor het geheel, dat daaruit voortkomt.

❖ *En is nu dat laatste punt tot de zichtbare materie?*

Dat is tot de zichtbare materie.

❖ *Ik dacht dat dat alleen maar binnen het atoom en het molecuul werkte? Ook op de vorm als zodanig?*

Het kristal dan bijvoorbeeld.

❖ *Ja, maar de opbouw van een kristal gaat zo vliegensvlug. Welke krachten zijn dat? Zijn dat elektrische krachten?*

Dat zijn geen elektrische krachten. Dat zijn de verhoudingskrachten. Als u het in menselijke termen precies wilt uitdrukken en daardoor onvolledig, dan moet u zeggen: Het is het totaal van de eigen magnetische gerichtheid der moleculen in zichzelf, gepaard gaande met de daarin mogelijke zwaartekracht-verhoudingen door de onregelmatige rotatie der elektronen rond de samengestelde kernen.

❖ *U had het zo even over totale evenwichtigheid en totale onevenwichtigheid. Zijn dat de totale onevenwichtigheden van leven of niet-leven? Dat heb ik niet begrepen.*

Ik zal proberen het op een zo eenvoudig mogelijke wijze uit te drukken. Waar een totale evenwichtigheid bestaat, is geen leven, want alles is gefixeerd. Er bestaan dus geen veranderingen en er is geen beweging. Verandering, beweging, groei, enz. zijn de verschijnselen, die wij identificeren met het begrip "leven". Indien we te maken hebben met een absolute disharmonie, zonder dat er iets tegenover staat, dan hebben we te maken met een absolute ongevormdheid, waarin geen bewustzijn, geen regeling en dus ook geen erkenningsmogelijkheden meer bestaan. Ook dit is dus een vorm van stilstand; een vorm van dood kunt u zeggen. Op het ogenblik echter, dat het "ik" evolueert, ontwikkelt het in zichzelf aan de ene kant een evenwichtigheid, die steeds perfecter wordt; aan de andere kant een onevenwichtigheid, die daaraan evenredig is, zodat uit de differentiaties, die er in de onevenwichtigheid bestaan, het "ik" voor zijn evenwichtigheid een voortdurende mogelijkheid tot groei en uitbreiding - en wel op evenredige wijze - kan ontlenuen. Dat is eigenlijk de kern.

❖ *Zouden we hieruit de conclusie kunnen trekken, dat er in de schepping nooit een totale harmonie aanwezig kan zijn?*

U kunt natuurlijk elke conclusie trekken, maar deze is niet helemaal juist. De conclusie, die u zou moeten trekken is: dat in het totaal der schepping altijd en voortdurend een volledige harmonie en een volledige disharmonie aanwezig is en dat tussen deze grenzen van het goddelijk Zijn door het verschil der verhouding het bewuste bestaan binnen de schepping mogelijk is.

❖ *U sprak van "dienaren van de maan". Kunt u daarover iets meer zeggen? Ik begrijp het niet goed.*

Laten we het zo zeggen: We nemen de aarde. We hebben Europa. Europa valt uiteen in verschillende delen; laten we nu alleen maar zeggen: het westen en het oosten. Dan kunnen we zeggen, dat de totale mentaliteit ofwel het gezamenlijk bewustzijn van b.v. Rusland en zijn satellieten een andere persoonlijkheid is dan dat van b.v. het westen. Als wij ons nu realiseren, dat deze persoonlijkheden niet alleen maar dingen zijn, die wij van onderaf opbouwen maar dat deze dus gerealiseerde mogelijkheden binnen het totaal zijn (dus krachten, die ook van bovenaf ontstaan), dan spreken wij misschien ook over de geest van het westen en de geest van het communisme.

Als ik nu spreek over de "dienaren van de maan", dan bedoel ik hiermee dus geestelijke krachten, entiteiten, wezens, die bepaalde eigenschappen bezitten en die daardoor meestal met bepaalde werkingen of vormen van de maan in verbinding zijn geweest.

Als wij nu b.v. aannemen dat de Mare Imbrium vroeger in de ontwikkeling andere processen heeft ondergaan dan b.v. de Mare Tranquillum (de Stille Zee) of de Stormen Zee of de Nectar Zee, er zijn er verscheidene, dan kunnen wij zeggen: Er zit daar een ander bewustzijn in.

Als wij deze bewustzijnsvormen bezien, dan blijkt dat er een verschil is in eigenschappen; en dat deze eigenschappen bepalend zijn voor de reacties. Vanuit menselijk standpunt - let wel - spreken wij deze delen van de maan dus aan als persoonlijkheden. Daar zij echter gebonden zijn aan het totale wezen en de werkingskracht van de maan, noemen wij ze ook "dienaren van de maan". We geven daardoor dus de relatie aan, waardoor het ster-"ik" a.h.w. door het totaal "ik"-maan te allen tijde wordt beheerst, naar gelijktijdig een specifieke eigenschap daarvan tot uiting kan brengen.

❖ *Ik meen eens ergens gelezen te hebben dat de maan een dode, ontbindende vorm was en dat die alleen naar straling doorgaf van elders.*

Dat is op het ogenblik praktisch - niet helemaal - maar praktisch wel het geval. Maar het is altijd zo geweest.

❖ *Blijft de werking van die "dienaren van de maan" desondanks bestaan?*

Wat eens is geweest is - geestelijk gezien - blijvend. Dat bestaat altijd.

Ik zou nu graag willen overgaan tot het afsluiten van deze bijeenkomst.

Ik moet u erop wijzen, dat eigenlijk elk hemellichaam dat we zien ergens een kracht is. Een kracht, die we kunnen aanspreken als ziel, als een persoonlijkheid; en dat dit wezen zo complex is, dat het voor ons schijnt uiteen te vallen in reeksen persoonlijkheden. Zo hebben wij de ziel der wereld en een bepaald verschijnsel daarvan noemt de mens de Heer der Wereld. Zo kunnen wij spreken over de ziel van de maan en de geest van de maan en zelfs van de geest van de geesten van de maan. Op deze manier probeert de mens voor zich duidelijk te maken, dat al die verschillende factoren vanuit zijn standpunt afzonderlijk benaderbaar zijn.

Je bent een mens; en door de afstemming van je wezen op één van de krachten van het Al kun je daarmee een soort rapport, een vorm van harmonie bereiken. Die kracht werkt dan op je in. Je kiest dus uit een totaliteit van mogelijkheden steeds een kleine mogelijkheid om die waar te maken.

Dit is het principe van de magie, maar ook van de esoterie; want ook de esotericus zoekt een bepaald vlak uit. En of hij nu daarover spreekt als een of andere engel of als een letter of dat hij er andere namen aan geeft, dat maakt geen verschil uit. Hij kiest uit het totaal van de schepping een bepaald principe, richt zich daarop en stemt zich daarop af.

Dat het geheel van deze kleine Arcana belangrijk is, vloeit dan ook voort uit het begrip dat de mens daarin kan krijgen van zijn eigen mogelijkheden.

Het groot Arcanum is een menselijke benadering van het totaal zijnde, waardoor het gevoel van eenheid wordt versterkt.

Het klein Arcanum is het begrip van differentiatie, dat voor de mens bestaat, en het begrip dat hij zichzelf kan vereenzelvigen met elk van die krachten. Hij kan niet het totaal van de schepping omvamen. Het is onmogelijk voor een menselijk begrip om de grote Arcana werkelijk ineens te doorleven, maar het is wel mogelijk om vele kleine details in orde te maken. Het is voor een mens misschien niet mogelijk om een heel huis te bakken, maar hij kan wel stenen bakken en daarvan een huis bouwen.

De zin van de kleine Arcana, de zin van de magie en van de esoterie is ten slotte te leren in het "ik" de kleine delen van het Al waar te maken en deze samen te voegen, totdat het geheel van het Al daaruit voortkomt. Het is misschien een vorm, waarin je de goddelijke tempel nabouwt, als je het zo wilt zeggen; of waarin je de zuil opricht die de verbinding is tussen chaos en harmonie: de omspanning van het geheel der levensmogelijkheden. Van hieruit ga je verder. En naarmate je dichter naar de mens toegaat, krijg je te maken met krachten, die meer menselijk en daardoor meer beperkt zijn.

Maar wij moeten beginnen met het beperkte. Je kunt geen woorden lezen, als je geen letters hebt geleerd. En hoe kun je een letter tekenen en begrijpen, als je niet eerst een klank hebt gekregen en iemand, die je vertelde dat die klank en die letter dezelfde waren.

Het hele geheim der Arcana is niet dat zij een kosmische waarheid onveranderlijk juist uitdrukken. Het is een mogelijkheid om ons de letters te leren lezen door ons de samenhang te geven van een bepaald beeld en een bepaald woord; een woord, dat in het denken hanteerbaar is. Hun waarde is gelegen in de mogelijkheid voor ons als mens en als geest om in onze eigen gedachten te reproduceren wat er ergens in het hogere bestaat. Maar zij zullen altijd een begin zijn.

Het is niet mogelijk, zelfs met de volledige kennis van de grote Arcana, God te kennen of zelfs maar de Adam-Kadmon. Maar het is mogelijk je daarmee zodanig af te stemmen op die kracht, dat hetgeen waarin je tekort schiet duidelijk wordt. Je kunt dan het lesboek van de schepping lezen.

Je kunt natuurlijk proberen te leren dansen, te typen of wat anders te doen door een schriftelijke les. Maar als je alleen maar leest, kom je niet verder. Daarom zijn deze Arcana een begin. Zij leren u hoe bepaalde verhoudingen bestaan. Zij geven u een algemeen begrip van de mogelijkheden, die daarin eventueel voor u zijn gelegen en zij geven u daarnaast wel een begrip van samenhang.

Nu moet u zelf proberen de eenvoudigste der kleinste samenhangen bijeen te voegen. Steeds weer proberen, totdat u een begrip krijgt. Zoals u pas na pas moet oefenen of aanslag na aanslag, in een langzaam tempo misschien en met vele fouten, tot het ogenblik, dat u de dans kunt dansen, dat u de zin zonder fouten kunt typen.

Het is een middel om zichzelf te verrijken, inderdaad. Maar niet in de zin van "rijker maken dan anderen", maar van "rijker maken met anderen". Want het geheel van de werkelijk grote geheimen is het geheim van onze eenheid met God.

De kleine geheimen zijn de verklaring van onze verbondenheid en eenheid met anderen. Het "heb uw naaste lief" is in dit verband eenvoudig de erkenning, dat wij niet afzonderlijk bestaan, maar gezamenlijk binnen een begrensde kader leven; en dat wij alleen door gezamenlijk te werken, te streven en te leven dit kader eens kunnen beseffen en er misschien aan kunnen ontkomen.

Als u dit voor uzelf steeds meer gaat begrijpen, dan krijgt u ook uit deze betrekkelijk summiere lessen en omschrijvingen voldoende materiaal tot overdenking; en misschien tot het aanbrengen van praktische wijzigingen in uw leven, omdat u hierdoor leert de schepping en uzelf in waarheid te lezen. En leert u uzelf te lezen, dan leert u misschien het woord spreken dat in u rust.

Wie het woord kan spreken, dat de kern van zijn wezen omschrijft, heeft de harmonische gerichtheid op het totaal der mensheid en door het totaal der mensheid op God gevonden en uitgedrukt. En zo maakt hij het voor zichzelf steeds meer waar.

Dat vrienden, zijn mogelijkheden. Wat u ermee doet, is uw eigen zaak. Ik hoop echter, dat u leert juister, meer waar en waardig te leven in en vanuit uzelf door het geheel.